கழக வெளியீடு - ௬௯

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

இளசைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

சிவஞான சுவாமிகள்
அருளியது

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி, & சென்னை.
விபவ - புரட்டாசி

Published by

The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevelly, Limited, Tinnevelly & Madras

September 1928

Printed by

C. Munisami Mudaliar & Sons,
Sivakami Vilasam Press, Madras.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

இளசைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

காப்பு

பருத்துடைய வளங்காட்டு மிளங்காட்டு
நகர்ப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதித்
திருத்தொடைய லெம்பெருமான் சேவடியிற்
சூட்டவருள் செழித்துநல்கு
முருத்தெழுந்த மும்மலக்கந் தினைப்பிடுங்கி யுயிர்ப்போதக்
கவள மாந்திக்
கருத்துடைய சிவானந்தக் களிமிகுத்துத் திரியுமத
களபந் தானே.

பஞ்சாக்கரதேசிகர் வணக்கம்

பண்ணிசைவெம் பரிதிமதி திலதயிலந் தீயிரும்பு
பாணி யுப்பு
விண்ணநில முடலுயிர்நீர் நிழலுச்சிப் பளிங்குபகல்
விளங்குப் பானீர்
கண்ணிரவி யுணர்வொளிபோற் பிரிவரிய வத்துவிதக்
கலவி காட்டித்
தண்ணளிவைத் தெனையாண்ட துறைசைநமச் சிவாயகுரு
சரணம் போற்றி.

நூல்

உலக மெங்கு மொருவடி வாகிநின்
றிலகு பேரொளி போலு மிலங்கெழி
லலகி லாவள மாரிளங் காட்டகங்
குலவு கோயில் குடிகொண்ட வெந்தையே. ௧

கொண்டன் மேனிக் குழகனு நான்முகப்
புண்ட ரீகப் புலவனு நாடொணு
மண்டு தீப்பிழம் பாகி வயங்கினு
னண்டர் சூழிளங் காட்டுறை யண்ணலே. ௨

அண்ணிக் குங்கரும் பாகி யமுதமாய்க்
கண்ணுக் குண்மணி யாய்க்கனித் தேறலாய்
வண்ணச் சீரிளங் காட்டுறை வான்பொரு
ளுண்ணப் புக்கவென் னெஞ்சை யுருக்குமே. ௩

உருகி மொண்டுகொண் டுண்டுக ளித்துளம்
பெருகி வாழ்ந்திடப் பெற்றனன் பூம்பொழி
லருகு சூழிளங் காட்டி லளியராய்ப்
பருகு வார்க்கினிக் கும்பசுந் தேறலே. ௪

தேற லேனைத் தெருட்டிச் சிவமனுக்
கூறி யாளக் குருவுருக் கொண்டவ
னூறு பூம்பொழி னல்லிளங் காட்டுறை
பாறு நச்சும் படைமழு வாளனே. ௫

நேய மாகி நினைதொறு நெஞ்சக
மாய்வி லாவின்ப வாரியின் மூழ்குமால்
வாய்மை யாளர் வளரிளங் காட்டுறை
பாய்வி டைப்பர மேட்டிபொற் பாதமே. ௬

பாத லம்பகி ரண்டப் பரப்பெலாஞ்
சோதி வண்ணச் சுடரொளி யாமென
நீதி யாலுணர் வாரக நீங்கலான்
காத லிப்பவர் வாழிளங் காடனே. ௭

காடு கொண்ட சடைமுடிக் கண்ணுத
லோடு கொண்ட கடுக்கைத் தொடையலா
னேடு கொண்ட பொழிலிளங் காட்டினுன்
வீடு கொண்டனன் மீட்டென துள்ளமே. ௮

உள்ளத் துள்ளமு னுறி யுணர்தொறுந்
தெள்ளத் தேறித் தெளிந்த சிவானந்த
வெள்ளத் தேதுளை வார்க்கு விளங்குவான்
கள்ளத் தார்க்கரி யானிளங் காடனே. ௯

இளமை யும்மனை வாழ்க்கையி னின்பமும்
வளமை யும்பொரு ளாக மனங்கொள்வீ
ரளியில் கால னணுகுமன் றென்செய்வீர்
களவி லாவிளங் காடனை வாழ்த்துமே. ௰

வேறு

வாழ்த்துகிலேன் றிருப்புகழை மனங்கொள்ளேன் றிருவடியைத்
தாழ்த்துகிலேன் சென்னியினைத் தமியேனைக் கருக்குழியில்
வீழ்த்துவையோ பேரறிவை விளக்குவையோ வறியகிலே
னூழ்த்தமலர்ப் பொழில்புடைசூ ழிளங்காட்டி லுறைவோனே. ௧௧

உறைவானை யெவ்விடத்து முயிர்க்குயிரா யங்கங்கே
நிறைவானை யசைவின்றி நிற்பானை யேனோர்க்கு
மறைவானை யிளங்காட்டி லமர்ந்திருந்த வான்பொருளை
யிறையானை யெம்மானை யெப்பொழுது மறவேனே. ௧௨

மறவாத பெருங்கவலை மறிகடலி லகப்பட்டுத்
துறவாத துயர்த்திரையாற் றொடக்குண்டு மெலிகின்றேன்
பிறவாத வரமருளிப் பேறளிப்ப தெந்நாளோ
வறவாணர் புகழ்ந்தேத்து மிளங்காட்டி லம்மானே. ௧௩

அம்மானே யிளங்காட்டி லாண்டகையே யெனையாண்ட
பெம்மானே யருட்கருணைப் பெருமானே யிமையோர்க
டம்மானே யென்றுநாத் தழும்பேற வுளங்குழைய
விம்மாநெக் குருகுவா ரெமையாளும் வித்தகரே. க௪

வித்தகமாய் நடுக்கடலில் விடமெழவு நடுநடுங்கி
நத்தனயன் முதலானோ ரோட்டெடுப்ப நலிவகற்றி
மத்தமிடற் றிளங்காட்டு வான்பொருளை யன்றியுமோர்
கத்தனுள னென்பாரை யாங்காணக் கடவோமே. க௫

கடக்களிற்றி னுரிபோர்த்த விளங்காட்டுக் கண்ணுதலோன்
விடச்செருக்கும் புரச்செருக்கு மிக்கசலந் தரன்செருக்கு
முடைத்தருளி யருளானே லும்பர்களும் பூவலயத்
திடைத்துறையு மாந்தர்களு மெவ்வண்ண முய்வாரே. க௬

உய்யலா நெறிகோடி யுலவாத விடும்பையினுன்
மையலாம் பரசமயப் படுகுழியின் மாள்வேனைத்
தையலா ளொடும்போந்து தண்டலைசூ ழிளங்காட்டி
லையர்தாம் வெளியேநின் றாட்கொண்ட தற்புதமே. க௭

அற்புதமா மிளங்காட்டி லாண்டகையை மதியாமே
புற்புதம்போற் பிறந்திறக்கும் புல்லியரைத் துணைகொண்டே
வற்புதவஞ் சிறுவிதிசெய் மகச்சாலைச் சிறப்பெல்லாங்
கற்பொடிபோற் சிந்தியவா காண்மினோ நமரங்காள். க௮

காளையரா யுலகனைத்துங் கவிகைநிழற் கீழடக்கித்
தாளையொன்னார் முடிவருடத் தருக்கெய்தி யிருந்தோரு
மீளையரா யிம்மையே யிரந்துழலக் காண்கையினு
லாளுடையா னிளங்காட்டை விரைந்தடைவா ரறிவினரே. க௯

அறிவுருவா யகண்டிதமா யானந்த மயமாகிக்
குறியிறந்த பரம்பொருளோர் குறியுருவங் கொண்டருளிச்
செறிபொழில்சூ ழிளங்காட்டிற் றிகழ்ந்திருந்து முணரார்கள்
வறிதேபோற் கொழுக்கொண்டு வரகினுக்கே ருழுவாரே. ௨௰

வாரார் களபக் குவிமுலையார் மையற் கலவி நலம்வேட்டும்
பேரா விடரா லிதுகாறும் பேதுற் றுழன்றே னெனையாள்வாய்
நீரார் கழனி புடையுடுத்த நிகழ்சீ ரிளசைப் பதியுடையாய்
போரார் கணிச்சிப் படையேந்திப் பொருவிற் குனிக்கும் பெருமானே.

பெருகிக் கிடந்த நிராலம்பப் பேரானந்தப் பெருங்கடலுட்
பருகித் துளைந்து திளைத்தாடிப் பதைப்பற் றிருக்க வரமளித்தான்
கருவிப் புயல்சூழ் மணிமாடங் கவினு மிளசைக் கடிநகர்வா
யருவிப் பனைக்கை மதவேழத் துரிபோர்த் தாடு மம்மானே. உஉ

ஆடுங் கறங்கின் யோனிதொறு மலமந் தழுங்கிப் பிறந்திறந்து
வீடுஞ் சிறியேன் றனக்குனது விரைத்தா மரைத்தா ளருள்வாயோ
தேடும் பிரமன் றிருமாலுந் தெருமந் தேங்கத் தழற்பிழம்பாய்
நீடும்பொருளே யிளசையில்வாழ் நிருத்தா புரத்தை யெரித்தோனே.

எரித்தா னெனது வல்வினையி னிருள்சேர்
பிறவிப் பெருங்காட்டைத்
தெரித்தான் மூன்று பொருளுண்மை தெரித்துப்
பாச மிரண்டினையு
மிரித்தா னென்னைத் தன்னுள்ளே யிருத்தி
யென்பாற் சுகவடிவாய்த்
தரித்தா னிளசைப் பதிவாழுந் தக்கோ
னெவர்க்கு மிக்கோனே. உச

கோனே யென்னை வலிந்தடிமை கொண்ட முதலே பெருங்கருணைத்
தேனே யிளசைப் பதிவாழுஞ் சிவனே யடியார் தமக்கருளு
வானே தேவ ரான்கன்று போலத் திரிய வரமளித்தா
யானே றுயர்த்தா யிதற்கெவனோ வடியே னுதவுங் கைம்மாறே.

மாறாக் கருணைச் சிவானந்த வாழ்வை யிந்தா வெனக்காட்டி
யேறாக் குழிநின் றெடுத்தேற்றி யென்போ லுருக்கொண் டெய்திடவுந்
தேறாப் புலையே னினியுன்றன் றிருத்தாள் சேர்வ தெவ்வாறே
நீறாப் பொலிந்த திருமேனி நிருத்தா விளசைப் பதியானே. உசு

பதிக்கப் பெற்றே னுளத்தையவன் பாதாம் புயத்தி லெஞ்ஞான்றுந்
துதிக்கப் பெற்றே னைந்தெழுத்துஞ் சூழப்பெற்றே னிளைசைநகர்
மதிக்கப் பெற்றே னவனன்றி மற்றோர் தெய்வ மிலையென்றே
யுதிக்கப் பெற்றேன் சிவஞான மின்னும் பெறும்பே றொன்றுளதோ.

ஒன்றிக் கிடந்து பதைப்பறநின் றுணர்வார் தமக்கே யல்லாமற்
கொன்றைச் சடிலத் திருமவுலிக் குழக னிளைசைக் கடிநகரான்
மன்றற் கமலச் சேவடிகள் பற்றிப் புற்றாய் மரமாகி
நின்றற் புதமாந் தவஞ்செயினுங் காண்டற் கெளிதோ நெழீதேர்ந்தே.

தேரா மூட ரொடும்பழகித் தெளியும் பகுதி யுணராமே
காரா னுகைக்கு மறக்கடவுள் கதத்துக் குணவா யிருந்தனையே
வாராய் மனமே யினியேனு மன்றற் பொழில்சூ ழிளங்காட்டிற்
போரா னேற்றுப் பெருந்தகைதன் பொற்றா ளிறுகப் பற்றாயே.

பற்றிக் கிடந்த பசுபாசப் பரப்பைக் கடந்த பரவெளியின்
முற்றிக் கிடந்த சிவானந்த முழுத்தே னுகர்வார்க் ககவிளக்காஞ்
சுற்றிக் கிடந்த மலர்ப்பொதும்பர் துளிக்கு நறுந்தேன் வழிந்தொழுகி
வற்றிக் கிடந்த மடுநிறைக்கு மிளைசைப் பதியான் மலர்ப்பதமே.

வேறு

பதரா கியபல் சமயக் குழிவீழ்ந்
ததரா மெனநம் பியகந் தையினேன்
மதரா தெனையாண் டருள்வா யிளைசைப்
புதரா லறியப் படுபுண் ணியனே. ௧௧

புண்ணா கியலைந் துபுழுங் கிமன
மெண்ணா தனயா வையுமெண் ணியெணி
மண்ணா யழியா துவரந் தருவா
யண்ணா விளைசைப் பதியாண் டகையே. ௧௨

ஆண்டா னலிபெண் ணெனவா யிளைசை
யாண்டா னெயின்மூன் றையுமட் டருளு
மாண்டா னெனநின் றவனா தியருக்
காண்டா னவையா வுமமைத் தவனே. ௧௩

தவமே துபுரிந் தனனே தமியே
னுவமா னமிலா யுகளப் பதமு
நவமா ரிளசைக் கடிமா நகர்வாழ்
புவனே சவெனுச் சிபொறித் திடவே. ௩௪

பொறியா கியவைம் புலவே டர்களாற்
பிறியா விடர்சூழ் குபுபே துறுவேன்
சிறியே னுனசே வடிசே ருவனே
வறியே னிளசைப் பதியற் புதனே. ௩௫

நேர்ந்தார் புரநீற் றியநீ றுடையான்
பேர்ந்தார் தலைமா லைபிறங் கியிட
வார்ந்தா டுசடைப் பெருமா னிடமாஞ்
சார்ந்தார் பிரியா விளசைப் பதியே. ௩௬

பதியா மிளசைப் பதியாள் பவனுக்
கதிகா புரியம் பலமா லவன
மதுரா புரியே டகமா தைநகு
முதுகுன் றுதிருக் குடமூக் கிவையே. ௩௭

வையந் தொறுமோ டிவருத் தமுறு
துய்யும் படிகண் டனனே ருறுதி
கையொன் றிளசைக் கடிமா நகர்வாழ்
செய்யன் கழற்சே வடிசேர் வதுவே. ௩௮

சேரும் படியெப் படிதிட் பமுட
னூருந் தெளியா தவரும் பொருளை
யேரொன் றிளசைப் பதியெம் பெருமான்
பாருந் திசையும் பரவும் மனமே. ௩௯

மனமும் முரையும் மதியுஞ் செயலும்
எனதுந் தனதும் மிடருந் நலனுஞ்
சினமுங் கெடவோர் மொழிசெப் பியவா
கனமொன் றிளசைப் பதிகா வலனே. ௪௰

வேறு

வலர்தரு காமனை மாட்டிய கண்ணு
னலந்தரு சீரிள சைப்பதி நாத
னுலந்தவர் வெண்டலை யொண்கையி லேந்தி
யிலந்தொறும் வெண்பலி யேற்றமை யென்னே. ௪௧

என்னை யெடுத்து விழுங்கி யெனக்கே
தன்னை யளித்தரு டத்துவ நாதன்
மின்னிள சைப்பதி மேவியி டத்தே
கன்னியை வைத்த கருத்திது வென்னே. ௪௨

கருத்தை யுருக்கி நினைப்பவர் கட்கே
தரித்து வெளிப்படு சாலிள சைக்கோன்
புரத்திடை யன்று பொருக்கென வாங்கே
சிரித்தெரி வைத்த செயற்கையி தென்னே. ௪௩

செயற்கை யனைத்து மறச்சிறி யேனுக்
கியற்கை யளித்தருள் சீரிள சைக்கோன்
வியத்தகு கோசித மாதிவெ றுத்துக்
கயத்துரி போர்த்த கணக்கிது வென்னே. ௪௪

கணக்கு வழக்கொடு கத்து மதத்தார்
பிணக்கை யறுத்த பிரானிள சைக்கோ
னிணத்தொகை மல்கிய நெட்டுட லென்பை
மணத்தொடை யாக மலைந்தமை யென்னே. ௪௫

தமைத்தெளி வுற்ற தவத்தினர் தம்பா
லிமைப்பு விழிப்பற வாழிள சைக்கோ
னமைத்திடு மச்சுத நாரண னேடக்
கமைக்கன லாய்நிமிர் காட்சியி தென்னே. ௪௬

என்னை முழுக்க விழுந்த விடத்தே
தன்னை விளக்கிய சாலிள சைக்கோன்
மன்னமு தத்தினை வானவ ருண்ண
வுன்னு விடத்தினை யுண்டமை யென்னே. ௪௭

உண்டிலை யென்னு முணர்ச்சி கழன்றோர்
கண்டு தொழக்கவி னாரிள சைக்கோன்
றண்பெறு குங்கும சந்தம் வெறுத்து
வெண்பொடி பூசிய வித்தக மென்னே. ௪௮

வித்தக லோக மனைத்தினும் வேறா
யத்துவி தப்பொரு ளாமிள சைக்கோன்
மத்த மனச்சிறி யேன்பெற வாய்மைச்
சித்தி யளித்த சிறப்பிது வென்னே. ௪௯

என்னதி யானெனு மிந்த மயக்கைத்
தன்னரு ளாலொழிக் கும்மிள சைக்கோன்
கன்னி குயத்தொடு கைவளை கட்கே
கொன்னுறு மேனி குழைந்தமை யென்னே. ௫௰

வேறு

என்னினிச் செய்ய வல்லா ரெறும்வலித் தடந்தோள் கொட்டிக்
கொன்னுறு பாசந் தண்டங் குடங்கையி லேந்தி நக்குப்
பின்னுறு மிருள்போற் கூற்றங் குறுகுவான் பெட்ட காலத்
தன்னைநே ரிளசைக் கோமான் றாளிணை யிறைஞ்சா தோரே. ௫௧

சாவொரீஇப் பன்னா ளிந்தத் தரணியாண் டிடினு மாள்க
மேவொணா திற்றை ஞான்றே விளியினும் விளிக யாக்கை
காவொடு கழனி சூழுங் கடிநக ரிளசைக் கோமான்
சேவடி வழுத்தப் பெற்றே மினிப்பெறுஞ் செல்வம் யாதோ. ௫௨

யாதுமோ ரறிவி லாத வெளியனேன் கருவில் வீழ்ந்து
பேதுறா தெளிவந் தாண்ட கருணையின் பெருமை யென்னே
தாதுறு நறவ மாந்தித் தனைமறந் தறுகான் மூசும்
போதலர் சோலை வேலிப் பூம்புன லிளசை யானே. ௫௩

யாம்பரம் பரமென் றுன்னி யிருவரும் பொருத ஞாட்பின்
மேம்படக் கிளைத்த செந்தீ வெற்பென வடிவங் காட்டிப்
பூம்பொழி லிளசைக் கோமான் பொள்ளெனத் தோன்றி லானே
னாம்பிற ரவரை யன்றோ தேவென நம்பு மாறே. ௫௪

மாறிலாக் கருணை காட்டும் வளரொளி நயன மூன்றுஞ்
சீறுமா டரவம் பூணுந் திருமுகப் பொலிவும் வெள்ளை
நீறுபூத் தலர்ந்த மெய்யு நெறிகுழ லிமய வல்லி
கூறுமா யிளசைக் கோமா னென்னுளங் குடிகொண் டானே. ௫௫

கொண்டதோ லெலும்பு மச்சை குருதிநீர் நரம்பு மூளை
மண்டிய குரம்பை வாழ்க்கை வாழ்வினிப் போதும் போதும்
வண்டமி ழிளசை வேந்தே வறியனே னுலந்து போனேன்
றண்டிரைப் பரமா னந்தச் சலதியி லழுத்தி டாயே. ௫௬

அழுதழு தலறி யேங்கி யகங்குழைந் துருகி நெக்குத்
தொழுதெழு மடியா ருள்ளந் தொறுந்தொறுங் கோயில் கொண் டான்
பழுதறீ ரிளசை வைப்பிற் பகிரண்டங் குலுங்க நின்று
கழுதினந் துணங்கை யாட நடித்திடுங் கருணை வாழ்வே. ௫௭

கருணையா விளசை மேவுங் கடவுளே யடிய னேனுக்
கிருவினைத் தொடக்கை நீக்கி யிடையறா துதவல் வேண்டு
முருவுயி ருணர்வா யெங்கு மொழிவற நிறைந்து மண்டிப்
பொருவில்பே ரொளியா யோங்கும் பூரணா னந்த வாழ்வே ௫௮

ஆனந்த மயமாய் நின்ற வரும்பெருஞ் சோதி தானே
ஞானந்த வடிவங் காட்டி யருளினா விளசை மேவி
யானந்த மடியேற் கீந்த வருளினை நினைக்குந் தோறு
மானந்த மேலிட் டென்னை யங்கமே யாக்கற் பாற்றே. ௫௯

பாற்றிரு நீறு பூத்த பவளவெற் பனைய பச்சைக்
கோற்றொடி மணந்த மேனிக் குழகனே யிளசை யானே
யூற்றமா மயரா வன்பி னுன்னடி நிழற்கீழ்த் துஞ்சும்
பேற்றினுக் கலந்து போனேன் பிஞ்ஞகா வருள்செய் வாயே. ௬௰

வேறு

வாய்த்தவினை யொத்துழி மலப்பிணி யவிழ்த்து
மூர்த்திகொடு வந்தருளி முத்திநல நல்கு
மாத்தனிள சைப்பதியி னைந்தொழி னடிக்குங்
கூத்துடையன் யாவனவன் யாங்கடொழு கோவே. ௬௧

தொழாதுதிரி யும்புலையர் சூழலினு ளூமே
வழாதநெறி யீதென வகுத்தருளி யன்பர்
குழாமொடு மிணங்கிமகிழ் கூரவருள் செய்தான்
விழாவணி யரூமறுகு சூழிளசை வேந்தே. ௬௨

வேந்தரென மண்முழுதும் வெண்குடையு ளாக்கி
யேந்தரி யணைத்தவி சிருந்தரசு செய்யும்
வாய்ந்தவள மொன்றென மதித்திடுவ ரேயோ
வாய்ந்தவிள சைப்பரம னூமடி யாரே. ௬௩

அடித்தல முடித்தல மரிக்குமய னுக்குங்
கிடைப்பரிய சோதிவடி வாகிய கிரீசன்
மடற்பொதி யவிழ்ந்தபொழில் சூழிளசை வந்தெ
ணிடர்க்கட லகற்றிட வுஞற்றுதவ மென்னே. ௬௪

தவங்களொரு சற்றுமிலி புல்லியர்த நட்பே
யுவந்துதிரி கின்றபுலை யேனுமுல வாத
பவங்களவ தெப்படி பகர்ந்திடுதி யையா
நவங்கொளிள சைப்பதியி னூமகிழ் வோனே. ௬௫

மகிழ்ச்சிமிகு மன்பினனல் சேர்மெழுகு மான
நெகிழ்ச்சியுற நெக்குருகி நெஞ்சுகரை வெய்தி
முகிழ்த்தமலர் கொண்டுநினை முப்பொழுது மேத்த
விகழ்ச்சியறு சீரிளசை யெந்தைவர நல்கே. ௬௬

வரங்கள்பல வுஞ்சுரர் பதங்களு மயங்கா
வுரம்பெருகு சித்திகளும் வித்தைகளு மொக்கத்
திரண்டுவரு வேயிளசை நாதன திருத்தாள்
பரந்தமல ரிட்டுவழி பட்டவர்கள் பாலே. ௬௭

பார்ப்பதி யணங்கினொரு பாற்பதியு மெம்மான்
சூற்புய றவழ்ந்துலவு சோலைபுடை சூழ
மேற்படு வளம்பலவு மேவுமிள சைக்கோ
னேற்புடைய தாளிணை யிருப்பிடமென் னெஞ்சே. ௬௮

நெஞ்சுமுரை யுஞ்செயலு நேர்ந்தபொறி தானே
ரஞ்சுமுன சேவடியி லாக்கியெனை யாள்வாய்
நஞ்செதிர்வு கண்டுளை நடுங்கிமுறை யோவென்
றஞ்சிவரு வோர்க்கருளு மாரிளசை வாழ்வே. ௬௯

வாழுநெறி யாவையு மறந்துபுலை யாகித்
தாழுநெறி கொண்டுதிரி கின்றதமி யேனைச்
சூழும்வினை வல்லிரு டொலைத்திடுவ தென்னா
ளாழுமகழ் சூழிளசை யாளுடைய கோவே. ௭௰

வேறு

உடைய நாயகன் றிருவடித் தொழும்புசெய் தும்பரார் தமக்கெட்டாச்
சடில வான்முடி யிளசையா னளித்திடுந் தத்துவ நெறிதேர்ந்தே
யடைய வுந்தமக் குள்ளுறத் தாமவற் றள்ளுறு மானந்த
மிடைய ருமலே கண்டுகொண் டிருப்பவ ரெம்மையா ளுடையாரே.

யாரும் யாவுமாஞ் சராசரத் தொகுதியி லிரண்டறக் கலந்தோங்கிப்
பாரும் விண்ணுமற் றனைத்துமாய் நிறைந்ததோர் படரொளிப் பரப்
காரு லாம்பொழி லிளசையு மெம்பிரான் கருதரும் பல்கோடி[பூடே
சூரி யப்பிர காசநே ருருவமுந் தோன்றுமா கண்டேனே. ௭௨

கண்ட கண்டவெள் ளிடையெலா மிளசைவாழ் கருணையங் கடல்கான
முண்ட கண்டமு நான்குதிண் டோளும்வே ளுருவினை யருவாக்க
விண்ட கண்டழ லுருவமு முமையவண் மேவிய விடப்பாலுங்
கொண்ட கண்டமாய் நின்றதோர் குறியன்றிப் பிறகுறிகாணேனே.

காணு மாறுமற் றரிதரி தாமெனக் கணிப்பிலாப் பல சாகைக்
கோணை மாமறை யாவையுந் தனித்தனி குழறுவ தல்லாமன்
மாணு மாறிது தானெனக் காட்டிட வல்லதே யிளங்காட்டிற்
பேணு நாயக னடியவர்க் கெளியவன் பெற்றியை முறையோடே.

முறைபி றழ்ந்திடா வடியவர் குழுமிய முதுநக ரிளங்காட்டிற்
கறைவி ளங்கிய கண்டர்தம் மருளினாற் காண்பவர் தமக்கல்லா
லறைக ழற்றிரு மாலயன் முதலியோர்க் காயினு மெளிதாமோ
விறைபு நீங்கிடா திரண்டறக் கலந்துவா ழின்பசிட் டையின்சீரே.

நிட்டை யாவது நெட்டுயிர்ப் பறவுட னிமிர்த்துவார் விழிமூடிப்
பட்ட வாயினீர் வறந்திட வடதிசை பார்த்துறைந் திடும்யோகோ
சட்ட கத்தினைப் பிரித்துளப் பதைப்பறச் சாக்கிரா தீதத்தே
சுட்டி றந்துநின் றிளசைநா யகன்கழல் சூழ்ந்திடுஞ் செயலன்றே.

அன்றுதொட்டிது காறும்வல் வினையினா லலக்கழிந் துழல்பேயேன்
பொன்றி டாப்பர மானந்த வெள்ளமாய்ப் போக்கொடு வரவின்றி
யென்று மோரியல் பாகிய பராபரத் திரண்டறக் கலந்தொன்றாய்
நின்று வாழ்ந்திடப் பெறுவனோ விளசைமா நெடுநக ரமர்ந்தானே.

தானை யாமெனக் குயவரி யதளினைத் தரித்துமன் றிடையாடும்
வானு ளோர்களுக் கறிவரும் பரம்பொருண் மண்ணிடை யெளிவந்து
தேனு லாம்பொழி லிளசையிற் குடிகொண்டு சிறியனேன் பசுஞானக்
கூனை நீக்கிவந் தாண்டிட யான்முனங் குயிற்றிய தவமென்னே.

என்னு டைப்பெருந் தன்மையும் யானுமிங் கெய்திடாவகை யென்பாற்
றன்னு டைப்பெருந் தன்மையுந் தானுமாய்த் தணப்பற நடிக்கின்றான்
கொன்னு டைப்படைத் தண்டமொன் றெடுத்தெதிர் குறுகிய சமன்வீர
முன்னு டைத்திட வுதைத்திடு மிளசைமா முதுநகர்ப் பெருமானே.

பெரும திக்கெலாம் புகழ்ந்திடு மிளசையம் பெரும்பதி தனின்மேய
இரும திக்கொழுந் திலகிய சடைமுடிச் சிற்பரா வெஞ்ஞான்று
மொரும திப்பட நிலைபெறா தனுதின முழிதரு கறங்கேய்ப்பத்
திரியும் வன்மனக் குரங்கினை நிலைபெறத் திருத்துவ தெவ்வாறே.

வேறு

எவ்வமு மகந்தையு மிழிவு மானமு
மவ்விய நெஞ்சமு மனைத்து நீங்குமா
னவ்வியங் கரத்தவ னிளசை நாயகன்
செவ்விய பொலங்கழல் சிந்தை செய்யினே. ௮௧

செய்யவன் கருகிய திருமி டற்றினான்
வையக மளந்தவன் வழுத்துந் தாளினான்
மெய்யடி யவர்புக ழிளசை மேவிய
வையனை மறக்கிலென் னாவி யுய்யுமே. ௮௨

உய்வகை நாடுந ருறுதி யோர்ந்திடிற்
சைவநேர் சமயமுஞ் சங்க ரர்க்குநேர்
தெய்வமு மிளசையிற் சிறந்த பாக்கமு
மெவ்வுல கத்தினு மில்லை யில்லையே. அங

இல்லெனி லுண்டௌ தென்னி லில்லையா
மல்லதங் குருவெனி லருவு மாகுமாற்
செவ்வியல் சோலைசூ ழிளசைச் செம்மலான்
பல்குசீர் யாவரே நவிற்றற் பாலரே. அச

பாலனைக் கூற்றுவன் பற்றிக் கோடலே
மேல்கொடு வருதலு முதையில் வீட்டினன்
சோலையின் மதிதவ ழிளசைத் தோன்றலா
னேலுமெய் யடியவர்க் கெளிய னல்லனே. அரு

அல்லிளக் காகிய வாக்கை தன்னைநா
னெல்லிளக் காயிடக் காண்ப தெந்தநாள்
சொல்விளக் கியபுகழ்த் தொண்டை நாட்டுக்கோர்
நல்விளக் காகிய விளசை நாதனே. அசு

நாதனு மென்னுடை நட்பு மொக்கலுந்
தாதையுந் தாயரு மகவுந் தாரமும்
யாதுமா யிருந்தெனை யெளிவந் தாண்டனன்
மேதகு வளம்பயி லிளசை வேந்தனே. அஎ

வேந்தராய்க் கவிஞராய் விஞ்சை கற்றுணர்
மாந்தரா யறிஞராய் வாழ வேண்டுவீர்
பூந்தராய்க் கவுணியன் போற்று மெந்தையைச்
சாந்தரா யிளசையிற் சார்ந்து கண்ணுமே. அஅ

கண்ணுதன் மதிமுடிக் கமலக் காலனைக்
கண்ணுதன் மணிமுடிக் கமலக் காலனை
யண்ணலாம் பொதுவிளங் காட்டி னனையா
மண்ணலாம் பொதுவிளங் காட்டி னனையே. அகூ

காட்டினு னுலகெலாம் கனவு போன்மென
வாட்டினுன் பிறவிவேர் வாட்டிச் சென்னிமேற்
சூட்டினுன் றிருவடி தொலேவி லானந்த
மூட்டினு னிளசையி லுறையு மன்னனே. கய

வேறு

மன்னுமோர் கணப்போ தாயினு நிலேயா
மதித்திடற் கரியவிவ் வுடம்பை
யென்னதென் றெண்ணி யிதற்கெனத் தொடங்கி
யினியிலாக் களவுபொய் காம
முன்னிய மதமாற் சரியமாங் கார
மூலப்பிலா வெகுளியுற் றந்தோ
பன்னெடுங் கால மழுங்குமா றெவனே
பசும்பொழி லிளசைநா யகனே. கக

நாயினுக் கிரையோ நரியினுக் கிரையோ
நகுநடைக் குழிவிழிப் பிறழ்பற்
பேயினுக் கிரையோ கழுகினுக் கிரையோ
பெரிதுநா றியபுழுக் குரம்பை
யீயினுக் கிரையோ யாதினுக் கிரையோ
யான்சுமந் துழன்றிடப் பணித்தாய்
தாயினுக் கழகோ குழவியை வருத்தல்
சாற்றிடா யிளசைவா னவனே. கஉ

வானறல் வளிதீ மண்ணெனு மிவற்றால்
வனேந்ததோற் குழிசியைக் குருதி
யூனெடு பிசைந்து வைத்தபாழ்ஞ் சுவரை
யொன்பது வாயினு மலமே
தான்வழிந் தொழுகும் விடக்கினேத் துயரந்
தனக்கொரு கொள்கலந் தன்னே
யானிதைச் சுமந்து திரிவது முறையோ
விளசையம் பதியமைந் தவனே. கங

அமையுமிவ் வுடலே பொருளென வோம்பி
யடியவர் யாரையும் பணிகொண்
டிமையள வேனு நன்னெறி தேரா
திதற்குமேற் கதியிலை யென்றே
தமையுணர்ந் தவர்போ லுடக நடித்துத்
தழற்படு நரகினுக் கிரையாய்ச்
சுமையெடுத் தலுத்தே னிளசைவாழ் முதலே
துடைத்திடா திருப்பதெற் றினுக்கே. கச

எத்தனை யுடல மும்மையி லெடுத்தே
மெத்தனை யினியெடுப் பனவு
மத்தனை யன்றோ விவ்வுடற் பயனென்
றறிந்திடா திதனையே பொருளாக்
கத்திய மிதற்கோ ருறவர் துற்றுற்
கலுழ்ந்தவெர் துயர்க்கடல் குளித்தும்
பித்தரின் மயங்கித் திரிவதென் னேயோ
பேசிடா யகத்தியீச் சுரனே. கரு

அகத்தியீச் சுரனைக் காட்டிவீ டளிக்கு
மறிவினைத் தஞ்சமா முடலென்
றிகத்திலே யின்பந் துய்த்திட வறியா
ரேவல்கொள் வோர்க்கு நற்கரணம்
புகப்பெறு நரிநாய்க் கழுகுக்குப் போகம்
புழுவுக்குப் புவனமற் றதுபோற்
சகத்திடைத் தமக்குத் தனுவெனு மிதனைத்
தாமென விழையுமா றென்னே. கசு

என்பினை நரம்பை மூளையை மயிரை
யிறைச்சியைக் குருதிசுக் கிலத்தைப்
பின்புறந் துவக்கை வேறுவே றாகப்
பிரித்துப்பைம் மறியென நோக்கி

யன்புறு மறிவாற் பௌதிக மெனநீத்
தகண்டமா யிளசைநா யகன்ற
னின்பவா ரிதியிற் றிளைந்திடப் பெறுதார்க்
கிறப்பதும் பிறப்பது மியல்பே. கூஎ

இயலிசை யுணர்ந்து மாசறத் தெளிந்தும்
யாவரும் புகழ்ந்திடப் பெற்று
மயலறு பொன்போற் சுவைபெறப் பேசி
மன்பதைப் பரப்பெலாம் வசித்துங்
கயல்விழி மடவார் புணர்ச்சியை வெறுத்துங்
காற்றினைச் சருகினை நுகர்ந்தும்
பயில்வுறும் பவவே ரறுங்கொலோ விளசைப்
பராபர னருள்பெறு தவர்க்கே. கூஅ

தவறுமிக் கிழைத்தாற் கழுத்தினி லிறைவன்
சாற்றொணுப் புழுத்தலை நாயை
யவமுறப் பிணித்தான் முகஞ்சுளித் தழுங்கி
யருவருத் தரையனை யிரந்து
நவில்பிணிப் பகற்ற விழைவரே யல்லா
னன்கென மதிப்பரோ வதுவே
யுவமையென் றுணர்ந்தோ ருடலையோம் புவரோ
விளசைவா ழொருவனை மறந்தே. கக

மறந்தரு நெடுவேன் மைந்தனைப் பயந்து
மகிழ்பிர தானநா யகிபாற்
சிறந்துவா ழிளங்காட் டகத்தியீச் சுரன்றாள்
சேர்ந்துநின் றொன்றுபட் டதுவா

யுறங்கியெங் கெழிலென் ஞாயிறென் றிருமாந்
துறையுமெய் யடியவர் தமது
நிறைந்தபல் கீர்த்தி யிடைவெளி யின்றி
நிரந்தன வுலக மெங்கணுமே. ௱

இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
முற்றிற்று.
